

PISMO ZARZĄDU REGIONU ZAGŁĘBIE MIEDZIOWE NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

25. rocznica wizyty apostolskiej Jana Pawła II w Legnicy

Szkolenie Lider dialogu autonomicznego – część 1

W dniach 5–8 kwietnia br. członkowie organizacji z: Zakładów Wzbogacania Rud O/KGHM Polska Miedź S.A w Polkowicach, Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego Sp. z o. o. w Legnicy, oświaty jaworskiej, E-Towers Famaba S. A. w Głogowie, Leadec Sp. z o.o. w Gliwicach oddział Polkowice, KGHM Zanam S.A. w Polkowicach i Legnickiego Przedsiębiorstwa Komunalnego Sp. z o. o. wzięli udział w szkoleniu Lider dialogu autonomicznego – część 1. Warsztaty dotyczyły organizacji pracy działacza związkowego oraz prawa wewnątrzwiązkowego i prawa pracy. Zajęcia przeprowadziły Ewa Kosiorowska i mece-nas Monika Majka z Kancelarii Prawnej Radcy Prawnego Monika Majka.

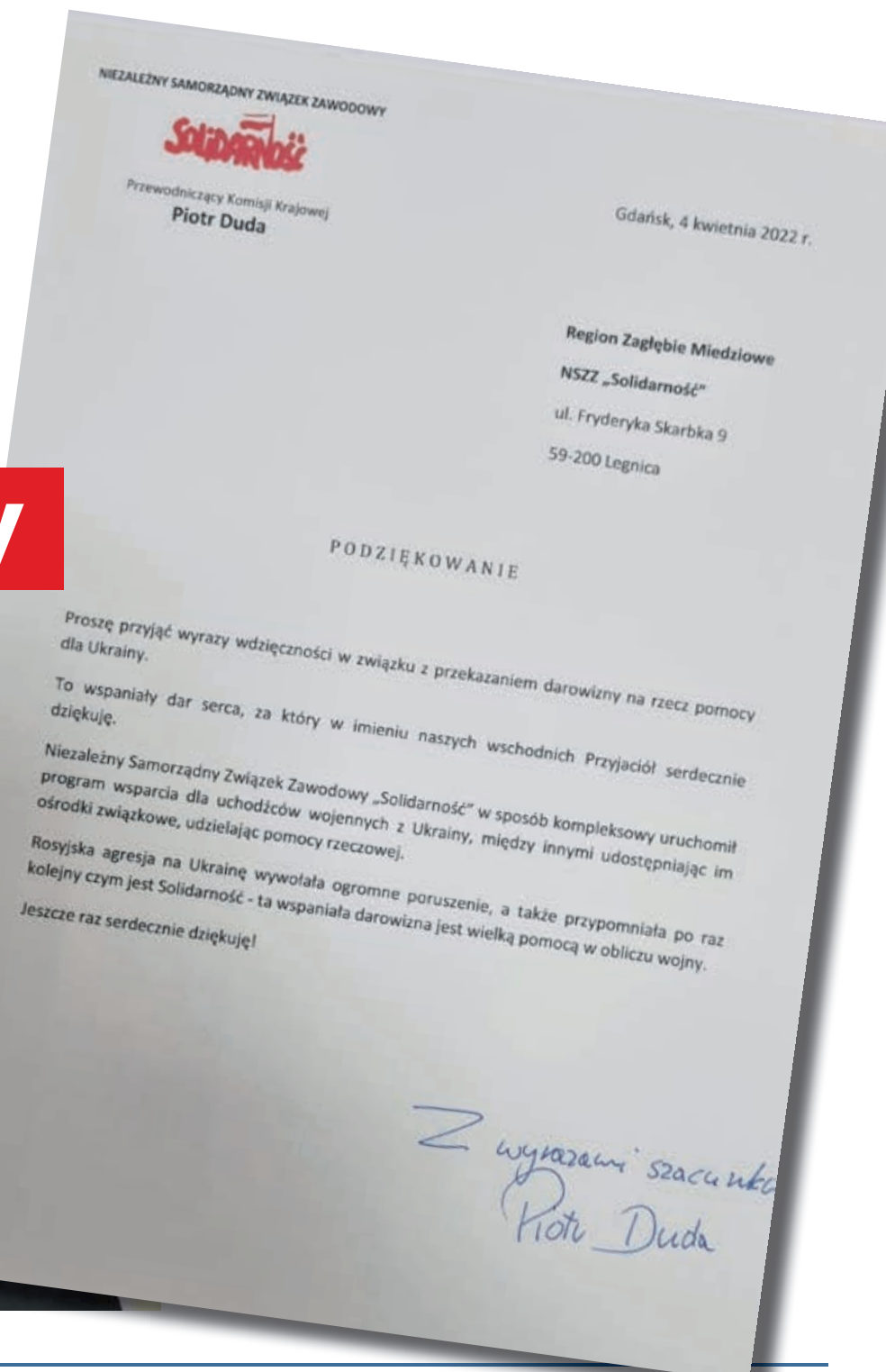
Szkolenie Księgowość podstawowej jednostki organizacyjnej Związku

W dniach 24–25 marca br. w siedzibie Regionu w Legnicy odbyło się szkolenie Księgowość podstawowej jednostki organizacyjnej Związku. Podczas zajęć członkowie Solidarności z organizacji w: Relli Investment Sp. z o. o. w Legnicy, Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Legnicy, E-Towers Famaba S.A. w Głogowie, KGHM Polska Miedź S.A. Oddział Zakład Hydrotechniczny w Rudnej, Komendzie Powiatowej PSP w Złotorii oraz Nadleśnictwie Legnica uczyli się prowadzić dokumentację księgową, sporządzać projekt budżetu oraz przygotowywać sprawozdanie finansowe dla Szefa Krajowej Administracji Skarbowej składające się z: rachunku wyników, bilansu, informacji dodatkowej oraz wypełniać CIT 8 dla urzędu skarbowego. Szkolenie przeprowadziły Lidia Marszałek – księgowa Regionu i Ewa Kosiorowska.

Piotr Duda dziękuje Regionowi za pomoc dla Ukrainy

Proszę przyjąć wyrazy wdzięczności w związku z przekazaniem darowizny na rzecz pomocy dla Ukrainy pisze do Regionu Piotr Duda przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

Pomoc dla uchodźców z Ukrainy

Zarząd Regionu Zagłębie Miedziowe NSZZ „Solidarność” postanowił przekazać darowiznę w wysokości 20.000 zł na specjalne konto „Solidarność dla Ukrainy” utworzone przez Komisję Krajo-

wą NSZZ „Solidarność”. Środki zostaną wykorzystane na pomoc uchodźcom, których zakwaterowano w ośrodkach wypoczynkowych Związku w Jar-nołtówku i Spale.

Zmarł Adam Myrda działacz Solidarności

ADAM MYRDA, UR. 24 XII 1951 W GLUCHOŁAZACH ZM. 26 III 2022.

Ukończył Technikum Górnictwa Rud Miedzi w Lubinie (1972). Od 1972 r. był głównym mechanikiem, następnie elektromonterem Zakładu Budowy Kopalń (ZBK)/Przedsiębiorstwo Budowy Kopalń w Lubinie. W sierpniu 1980 r., uczestniczył w strajkach na terenie ZBK i ZG „Rudna”. Od września 1980 w NSZZ „Solidarność” – najpierw członek Komitetu Założycielskiego, następnie Komisji Zakładowej.

14 XII 1981 – 17 XII 1981 uczestnik strajku okupacyjnego w ZG Rudna w Polkowicach (szyb Rudna Główna). 1982-1989 członek TKZ: organizator kolportażu, kolporter podziemnej prasy, współpracownik pism „Wolny Głos”, „Z Dnia na Dzień”, „Sfinks”, „Solidarność Walcząca” (organizator transportu i lokali), bibliotekarz wydawnictw niezależnych, uczestnik akcji plakatowych, ulotkowych. 1986-1989 działacz Duszpa-

sterstwa Ludzi Pracy, organizator manifestacji, mszy za Ojczyznę oraz zbiórek pieniężnych. 16 VIII 1985 aresztowany, osadzony w aresztach śledczych w Lubinie i Legnicy. W Zakładzie Karnym we Wrocławiu przy ul. Kleczkowskiej uczestnik 11-dniowej głodówki w proteście przeciwko kontroli korespondencji i przeszukań, w XI 1985 skazany przez Sąd Rejonowy w Lubinie na karę 1,5 roku pozbawienia wolności w zawieszaniu na trzy lata. Do 25 XI 1988 rozpracowywany przez p. V RUSW w Lubinie w ramach KE krypt. Smarownik.

IV-VI 1989 członek Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” w Lubinie. Od 1989 zastępca przewodniczącego, a od 1992 do 2002 r. przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Przedsiębiorstwie Budowy Kopalń. W II 1990 delegat na III Walne Zebranie Delegatów Województwa Legnickiego, w III 1990 delegat na WZD Regionu Dolny Śląsk NSZZ „Solidarność”, 29 IX 1990 delegat na IV WZD Woj. Legni-

ckiego (utworzono Region Zagłębie Miedziowe NSZZ „Solidarność”), 1990-2002 członek Zarządu Regionu Zagłębie Miedziowe NSZZ „Solidarność”. Delegat na krajowe zjazdy delegatów NSZZ „S”. Od 1999 członek Zarządu SPR Zagłębie Lubin. 1998-2002 i od 2006 radny Rady Miejskiej Lubina. W 2012, po rezygnacji dotychczasowego starosty, został starostą lubińskim. W wyborach 2018 roku uzyskał mandat radnego i został ponownie wybrany starostą powiatu lubińskiego.

Odnznaczony Medalem XXV-lecia NSZZ „Solidarność” (2005) oraz „Polonia Restituta” (2009). Krzyż Wolności i Solidarności został nadany postanowieniem Prezydenta RP w 2017 r.

Zmarł ksiądz Alfons Jurkiewicz

Ks. prałat Alfons Jurkiewicz był proboszczem w parafii Narodzenia Najświętszej Marii Panny w Wielowsi w latach 1964 – 1986. To właśnie on w 1972 roku witał w progach świątyni neoprezbitera ks. Jerzego Popiełuszkę. W 2015 roku

przybył na rocznicę męczeńskiej śmierci ks. Jerzego, do kościoła w Parszowicach na mszę organizowaną przez Zarząd Regionu Zagłębie Miedziowe.

Szkolenia

Klub SIP – ochrona wzroku

23 marca 2022 r. odbyło się kolejne w tym roku spotkanie członków Klubu SIP. W programie znalazły się takie sprawy jak: omówienie kwestii ochrony wzroku podczas pracy i obowiązujących w tym zakresie norm, prezentacja okularów bhp firmy boll safety, dyskusja o tematach spotkań Klubu w bieżącym roku. Spotkanie poprowadził Wojciech Zawadzki Regionalny Koordynator ds. BHP, a uczestniczyli w nim społeczni inspektorzy pracy z: Energetyki Sp. z o.o. w Lubinie, Inovy Sp. z o.o. w Lubinie, Przedsiębiorstwa Budowy Kopalni PeBeKa SA w Lubinie, Polkowskiej Doliny Recyklingu Sp. z o.o. w Polkowicach, Sitech-Brose Sp. z o.o. w Polkowicach, Volkswagena Motor Polska Sp. z o.o. w Polkowicach, Taurona Kraków Oddział Legnica, Huty Miedzi „Legnica” Zakładów Górniczych „Rudna”, Zakładów Górniczych „Lubin” i Zakładów Wzbogacania Rud – oddziałów KGHM Polska Miedź SA. Następne spotkanie odbędzie się 18 maja.

Szkolenie – Księgowość podstawowej jednostki organizacyjnej Związku

Szkolenie Księgowość podstawowej jednostki organizacyjnej Związku odbyło się w siedzibie Regionu w Legnicy w dniach 10–11 marca br. Podczas zajęć członkowie Solidarności z organizacji w: Komendzie Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w Lubinie, Leadec Sp. z o.o. w Gliwicach oddział Polkowice, Adler Pelzer Poland S.A. w Legnicy, E-Towers Famaba Spółka Akcyjna w Głogowie, KGHM Polska Miedź S.A. oddziały: ZG Rudna i Zakłady Wzbogacania Rud w Polkowicach, Poczcie Polskiej w Legnicy, PKS S.A. w Lubinie, Mine Master Sp. z o.o. w Wilkowie oraz oświacie głogowskiej uczyli się prowadzić dokumentację księgową, sporządzać projekt budżetu oraz przygotowywać sprawozdanie finansowe dla Szefa Krajowej Administracji Skarbowej składające się z: rachunku wyników, bilansu, informacji dodatkowej oraz wypełnić CIT 8 dla urzędu skarbowego. Szkolenie przeprowadziły Lidia Marszałek – księgowa Regionu i Ewa Kosiorowska.

Międzynarodowy Dzień Pamięci Ofiar Wypadków przy Pracy i Chorób Zawodowych

Minister rodziny i polityki społecznej Marlena Maląg uczestniczyła we wtorek w uroczystej sesji Rady Ochrony Pracy, która odbyła się w Sejmie RP. W spotkaniu uczestniczyli także członkowie Rady Ochrony Pracy oraz parlamentarzyści, przedstawiciele zainteresowanych resortów, Państwowej Inspekcji Pracy, Społecznej Inspekcji Pracy oraz reprezentanci partnerów społecznych.

Minister rodziny i polityki społecznej Marlena Maląg swoje wystąpienie rozpoczęła od zaznaczenia, że w kontekście tragedii, do których doszło w ostatnich dniach w kopalniach Pniówek i Zofiówka, to spotkanie Rady Ochrony Pracy jest wyjątkowo ważne.

To, aby pracownicy byli odpowiednio chronieni, zabezpieczeni, jest tak naprawdę naszą misją, naszym wyzwaniem, naszym priorytetem. Te działania mogą być dobrze skoordynowane, kiedy jest prowadzony dobry dialog – ze stroną społeczną, ze stroną pracodawców, ze wszystkimi organizacjami, przedstawicielami instytucji również naukowych, oczywiście inspekcją pracy – mówiła w Sejmie minister Marlena Maląg.

Podnoszenie świadomości

Minister zapewniła, że Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej przywiązuje dużą wagę do zapewnienia ochrony zdrowia osób pracujących. Działania podejmowane w Polsce na rzecz poprawy warunków pracy i podnoszenia świadomości Polaków w tej kwestii przyniosą wymierne efekty.

na poprawę bezpieczeństwa pracowników.

Wspominamy ofiary wypadków przy pracy

Katarzyna Łażewska-Hrycko, Główny Inspektor Pracy, przypomniała, że posiedzenie Rady Ochrony Pracy zostało zorganizowane na dwa dni przed Międzynarodowym Dniem Pamięci Ofiar Wypadków przy Pracy i Chorób Zawodowych.

Nasze myśli kierują się ku ofiarom katastrof, górnikom i ratownikom, którzy stracili życie pełniąc swoją trudną służbę. Szczególnie w obliczu ostatniej tragedii w kopalni Pniówek w z Pawłowicach śląskich oraz kopalni Zofiówka w Jastrzębiu-Zdroju.

Łączymy się z rodzinami, które przeżywają obecnie niezmiernie trudne chwile. Jednocześnie oddajemy hołd wszystkim tym, którzy ponieśli śmierć w miejscu pracy, ulegli wypadkom przy pracy lub chorobom zawodowym – mówiła Katarzyna Łażewska-Hrycko.

Jak dodała, ostatnie wydarzenia w kopalniach tym bardziej uzmysławiają nam, jak ważny jest problem bezpieczeństwa pracy.

W sesji Rady Ochrony Pracy uczestniczył Mieczysław Krzywy – przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Hucie Miedzi Legnica, gdzie reprezentował Krajowy Sekretariat Metalowców NSZZ „Solidarność”.

Mniejszy podatek dla członków związku

Pracownicy, którzy są członkami organizacji związkowych odliczą od dochodu nawet 500 zł w rozliczeniu PIT. „Polski Ład” początkowo zakładał możliwość odliczenia maksymalnie 300 zł, ale po przyjęciu przez sejm poprawki zgłoszonej przez NSZZ „Solidarność” kwota ta zwiększyła się o 200 zł. Jak czytamy w stanowisku Ministerstwa Finansów: podniesienie kwoty odliczenia ma uzasadnienie wobec zmniejszenia stawki podatku z 17 proc. do 12 proc.

To NSZZ „Solidarność” w trakcie konsultacji publicznych projektu o zmianach w zapisach „Polskiego Ładu” zaproponował poprawkę, którą zaakceptował w piątek Sejm. W trakcie konsultacji publicznych zaproponowane zostało zwiększenie tego limitu do 500 zł. Ponadto w przepisie normującym dokumentowanie tych wydatków (art. 26 ust. 7 ust. 5 ustawy PIT) zaproponowano, aby dokument ten mogła stanowić informacja PIT-11, w której już obecnie (w części G) pracodawca wykazuje wysokość pobranych z wynagrodzenia (na skutek otrzymanego od pracownika upoważnienia) podlegających odliczeniu składek na rzecz związków zawodowych – czytamy w uzasadnieniu resortu finansów. Dzięki poprawce ulga podatkowa dla członków związków wyniesie więcej: nie jak zakładano na początku 300 zł, a 500 zł. Zrzeszeni pracownicy będą mogli pomniejszyć podatek dochodowy do spłaty o większą kwotę niż dotąd. W uzasadnieniu Ministerstwa Finan-

sów można przeczytać, że postulat podwyższenia limitu odliczenia składek członkowskich na rzecz związków zawodowych z 300 zł do 500 zł rocznie. Podniesienie kwoty odliczenia ma uzasadnienie wobec zmniejszenia stawki podatku z 17 proc. do 12 proc. Zmiany dotyczą półtora miliona pracowników zrzeszonych w ponad dwunastu tysiącach organizacji związkowych, co stanowi ponad 16% ogółu pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę.

ASTysol.pl

2 czerwca 1997 roku do Legnicy przyjeżdżał papież W tym roku mija 25 lat od tej historycznej wizyty. Pom...

Homilia Ojca Świętego Jana Pawła II wygłoszona w Legnicy 2 czerwca 1997 roku

« Uwielbia; duszo moja, Pana » (Luc. 1, 46).

Magnificat! Słowa tego kantyku słyszeliśmy w dzisiejszej Ewangelii. Maryja po zwiastowaniu odwiedziła swoją krewną Elżbietę. Elżbieta zaś, gdy usłyszała pozdrowienie Maryi, doznała szczególnego objawienia. W głębi serca poznała, że jej młoda krewna, która przychodzi do niej w stanie błogosławionym, nosi w swoim łonie Mesjasza. Wydała więc okrzyk pozdrawiając Maryję: « Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona » (Ibid. 1, 42). I wówczas, odpowiadając na pozdrowienie Elżbiety, Maryja oddaje cześć Bogu słowami Magnificat:

« Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy » (Ibid. 1, 46-47).

Kościół codziennie powraca do tego kantyku, do tej pieśni, śpiewa ją wielokrotnie, powtarza każdego dnia, w szczególności w liturgii nieszpornej dziękując Panu za to sarno, za co dziękowała Maryja: za to, że Syn Boży stał się Człowiekiem i zamieszkał pomiędzy nami. I my dzisiaj, podczas liturgii Mszy św. w piastowskiej Legnicy, śpiewamy razem z Maryją Magnificat, aby wyrazić naszą wdzięczność za dar nieustannej obecności Chrystusa w Eucharystii. Spotykamy się bowiem w ramach Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego we Wrocławiu, który wczoraj się zakończył. Słowami Maryi zaś dziękujemy za wszelkie dobro, w którym uczestniczymy poprzez sakrament Ciała i Pańskiej.

Zanosimy to dziękczynienie razem z wszystkimi pokoleniami wierzących na całym świecie. I jest dla nas szczególną radością, iż ten powszechny hymn uwielbienia rozbrzmiewa na Dolnym Śląsku dzisiaj, tu-taj w Legnicy. Cieszę się, że mogłem tu przybyć i spotkać się ze wspólnotą Kościoła, która od pięciu lat ma swoją własną diecezję. Słowa serdecznego powitania kieruję do waszego pasterza, biskupa Tadeusza, jego biskupa pomocniczego, do kapłanów, do osób konsekrowanych i do wszystkich wiernych diecezji legnickiej. Pozdrawiam również pielgrzymów przybyłych z Niemiec i z Czech oraz Serbołużyczan. Wszystkim dziękuję za ich obecność.

Wasza diecezja jest młoda, ale chrześcijaństwo na tych ziemiach ma swoją długą i bogatą tradycję. Pamiętamy, że Legnica to miejsce historyczne - miejsce, na którym książę piastowski Henryk, zwany Pobożnym, syn św. Jadwigi, stanął czoło najeźdźcom ze Wschodu - Tatarom - wstrzymując ich groźny pochód ku Zachodowi. Z tego powodu, choć bitwa została przegrana, wielu historyków uznaje ją za jedną z ważniejszych w dziejach Europy. Ma ona również wyjątkowe znaczenie z punktu widzenia wiary. Trudno określić, jakie motywy przeważały w sercu Henryka - chęć obrony ojczystej ziemi i udręczonego ludu, czy też wola powstrzymania wojsk mahometańskich zagrażających chrześcijaństwu. Wydaje się, że motywy te były nierozłączne. Henryk, oddając życie za powierzony jego władzy lud, równocześnie oddawał je za wiarę Chrystusową. I to był znamienity rys jego pobożności, którą ówczesne pokolenia dostrzegły i zachowały jako przydomek: Henryk Pobożny.

Ta okoliczność historyczna, związana z miejscem naszej dzisiejszej liturgii, usposabia nas do refleksji nad tajemnicą Eucharystii w szczególnej perspektywie - w perspektywie życia społecznego. Słusznie bowiem naucza Sobór, iż skoro «żadna... społeczność chrześcijańska nie da się wytworzyć, jeżeli nie ma korzenia i podstawy w sprawowaniu Najświętszej Eucharystii, od niej... trzeba zaczynać wszelkie wychowanie do ducha wspólnoty» (Presbyterorum Ordinis, 6)

2. Pyta Apostoł: « Czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? » (1 Cor. 3, 16). Te słowa św. Pawła odnoszą się do wspólnoty Kościoła w Koryncie, ale można też odnieść je do wszystkich wspólnot, które rozwijały się w miastach i wioskach na przestrzeni wieków. Czym żyła wspólnota Kościoła? Skąd otrzymywała Ducha Bożego? Dzieje Apostolskie dają świadectwo, iż chrześcijanie od początku trwali na modlitwie, na słuchaniu słowa Bożego i na łamaniu chleba, czyli liturgii eucharystycznej (Act. 2, 42). W ten sposób codziennie powracali do wieczernika, do tej chwili, kiedy Chrystus ustanowił Eucharystię. Od tego momentu Eucharystia stała się zaczątkiem nowej budowy.

Eucharystia stała się źródłem głębokiej więzi między uczniami Chrystusa: budowała «komunię», wspólnotę Jego Ciała Mistycznego. Wspólnota ta miała korzenie w miłości i była przeniknięta miłością. Widzialnym znakiem tej miłości była codzienna troska o każdego pozostającego w potrzebie. Dzielenie eucharystycznego Chleba było dla chrześcijan wezwaniem do tego, by dzielić również chleb codzienny z tymi, którzy go nie mają. Niektórzy nawet, jak czytamy w Dziejach Apostolskich, «sprzedawali majątki i dobra i rozdzielali je każdemu według potrzeby» (Ibid. 2, 45). Ta działalność pierwszej wspólnoty Kościoła we wszystkich wymiarach życia społecznego była kontynuacją Chrystusowej miłości i niesienia światu nowej sprawiedliwości - sprawiedliwości Królestwa Bożego.

3. Bracia i Siostry! Dziś, gdy celebруем Eucharystię, i dla nas staje się jasne, że jesteśmy wezwani, by żyć tym samym życiem i tym samym Duchem. Jest wielkim zadaniem naszego pokolenia, wszystkich chrześcijan tego czasu, nieść światło Chrystusa w życie społeczne. Nieść je na «współczesne areopagi», ogromne obszary dzisiejszej cywilizacji i kultury, polityki i ekonomii. Wiara nie może być przeżywana tylko we wnętrzu ludzkiego ducha. Ona musi znajdować swój wyraz zewnętrzny w życiu społecznym. «Kto nie miłuje brata swego, którego widzi, nie może miłować Boga, którego nie widzi. Takie zaś mamy od Niego przykazanie, aby ten, kto miłuje Boga, miłował też i brata swego». To jest wielkie zadanie, jakie staje przed nami, ludźmi wiary.

Wielokrotnie poruszałem kwestie społeczne w przemówieniach, a nade wszystko w Encyklikach: «Laborem Exercens», «Sollicitudo Rei Socialis», «Centesimus Annus». Trzeba jednakże do tych tematów powracać, dopóki na świecie dzieje się choćby najmniejsza niesprawiedliwość. Inaczej Kościół nie byłby wierny misji, jaką zlecił mu Chrystus. Misji sprawiedliwości. Zmieniają się bowiem czasy, zmieniają się okoliczności, wciąż jednak są pośród nas ludzie, którzy potrzebują głosu Kościoła i głosu Papieża, aby zostały wypowiedziane ich troski, ich bóle i niedostatki. Oni nie mogą się zawiesić. Oni muszą wiedzieć, że Kościół był z nimi i jest z nimi, i że Papież jest z nimi; że obejmuje sercem i modlitwą każdego, kogo dotyka cierpienie. Dlatego Papież będzie mówił o problemach społecznych, bo tu zawsze chodzi o człowieka - o konkretną osobę.

Mówię o tym także w Polsce, bo wiem, iż potrzeba jej tego orędzia sprawiedliwości. Dziś, w dobie budowania demokratycznego państwa, w dobie dynamicznego rozwoju gospodarczego, ze szczególną wyrazistością odsłaniają się wszystkie braki życia społecznego w naszym kraju. Co dnia przekonujemy się, jak wiele jest osób cierpiących niedostatek, osób i rodzin, szczególnie rodzin wielodzietnych. Wiele jest samotnych matek borykających się z ogromnymi trudnościami w utrzymaniu i wychowaniu własnych dzieci; wielu opuszczonych i pozbawionych środków do życia ludzi w podeszłym wieku. W domach dziecka nie brak tych, którym nie dostaje codziennego chleba i odzienia. Jak nie wspomnieć chorych, którzy z braku środków nie mogą być otoczeni należytą opieką? Na ulicach i placach miast przybywa ludzi bezdomnych. Nie można przemilczeć obecności pośród nas tych wszystkich naszych bliźnich, którzy także należą do tego samego Narodu i do tego samego Ciała Chrystusa. Przychodząc do Stołu Pańskiego, aby posłać się jego Ciałem, nie możemy pozostać obojętni na tych,

którym brakuje chleba codziennego. Trzeba o nich mówić, ale trzeba też odpowiadać na ich potrzeby. Jest obowiązkiem zwłaszcza tych, którzy sprawują władzę, tak zarządzać dobrem wspólnym, takie stanowić prawa i tak kierować gospodarką kraju, ażeby te bolesne zjawiska życia społecznego znalazły swoje właściwe rozwiązanie. Jest to naszym wspólnym obowiązkiem, obowiązkiem miłości, nieść pomoc na miarę naszych sił tym, którzy jej oczekują. Mówi Chrystus: «Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili» (Matth. 25, 40). «Wszystko, czego nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, tegoście i Mnie nie uczynili» (Ibid. 25, 45)

Potrzeba więc naszego chrześcijańskiego dzieła, naszej miłości, aby Chrystus obecny w braciach nie cierpiał niedostatku.

Wiele w tym względzie już zrobiono w naszej Ojczyźnie. Wiele uczynił i czyni także Kościół. Do działalności duszpasterskiej Kościoła na stale weszły już inicjatywy na rzecz ubogich, chorych, bezdomnych nie tylko w kraju, ale i poza jego granicami. Rozwijają się tak zwany wolontariat i dzieła charytatywne. Pragnę wszystkim, duchownym, osobom zakonnym i świeckim wszystkim, którzy na co dzień wykazują wrażliwość na potrzeby innych, umiejętność ofiarnego dzielenia się dobrami, i wielkie zaangażowanie na rzecz drugiego człowieka.

Wasza posługa, często spełniana w ukryciu, często przemilczana przez środki informacji, jest zawsze znakiem wiarygodności pasterskiej misji Kościoła.

Mimo tych wysiłków pozostaje jeszcze wciąż wielkie pole do działania. Zachęcam was przeto, Bracia i Siostry, abyście budzili w sobie wrażliwość na wszelki niedostatek i ofiarnie współdziałali w niesieniu nadziei wszystkim, którym tej nadziei brak. Niech Eucharystia będzie dla was niewyczerpanym źródłem tej właśnie wrażliwości i mocy do jej urzeczywistniania na co dzień.

4. Chciałbym tu zatrzymać się jeszcze przy sprawie ludzkiej pracy. U początków mojego pontyfikatu poświęciłem temu zagadnieniu całą Encyklikę «Laborem Exercens». Dziś, po szesnastu latach od jej wydania, wiele problemów pozostało nadal aktualnych. Wiele z nich w naszym kraju jeszcze bardziej się uwypatniło. Jak nie wspomnieć tych, którzy na skutek reorganizacji przedsiębiorstw i gospodarstw rolnych stanęli wobec dramatu utraty pracy, bezrobocia? Ile osób i całych rodzin popadło z tego powodu w skrajne ubóstwo! Ilu ludzi młodych nie widzi sensu podejmowania nauki, podnoszenia kwalifikacji, studiowania, wobec perspektywy braku zatrudnienia w obranym zawodzie! W Encyklice «Sollicitudo Rei Socialis»

» pisałem, iż bezrobocie jest znakiem niedorozwoju społecznego i gospodarczego państw. Dlatego należy zrobić wszystko, co możliwe, aby temu zjawisku zapobiegać. Praca jest bowiem «dobrem człowieka

Chwał Ojciec Święty Jan Paweł II. Najczęściej publikujemy homilię Ojca Świętego!

- dobrem jego człowieczeństwa przez pracę... człowiek nie tylko przekształca przyrodę, dostosowując ją do swoich potrzeb, ale także urzeczywistnia siebie jako człowiek, ... , ponieważ bardziej „staje się człowiekiem” » (Ioannis Pauli PP. II, Sollicitudo Rei Socialis, 18).

Jest jednak również obowiązkiem płynącym z wiary i miłości, aby chrześcijanie, którzy dysponują środkami produkcji, tworzyli miejsca pracy, przyczyniając się w ten sposób do rozwiązania problemu bezrobocia w najbliższym środowisku. Gorąco proszę Boga, aby wszyscy ci, którzy mogą uczciwie zdobywać chleb pracą własnych rąk, mieli ku temu właściwe warunki.

Z sytuacją bezrobocia jest związane takie podejście do pracy, w którym człowiek staje się narzędziem produkcji, tracąc w konsekwencji swą godność osobową. W praktyce zjawisko to przybiera formę wyzysku. Często przejawia się on w takich sposobach zatrudniania, które nie tylko nie gwarantują pracownikowi żadnych praw, ale zniewalają go poczuciem tymczasowości i lękiem przed utratą pracy do tego stopnia, że jest pozbawiony wszelkiej wolności w podejmowaniu decyzji. Wielokrotnie ów wyzysk przejawia się w takim ustalaniu czasu pracy, iż pozbawia się pracownika prawa do odpoczynku i troski o duchowe życie. Często też wiąże się z niesprawiedliwym wynagrodzeniem, zaniedbaniami w dziedzinie ubezpieczeń i opieki zdrowotnej. Wielokrotnie, szczególnie w przypadku kobiet, jest zaprzeczeniem prawa do szacunku dla osobowej godności.

Praca ludzka nie może być traktowana tylko jako siła potrzebna dla produkcji - tak zwana « siła robocza ». Człowiek nie może być widziany jako narzędzie produkcji. Człowiek jest twórcą pracy i jej sprawcą. Trzeba uczynić wszystko, ażeby praca nie straciła swojej właściwej godności. Celem

bowiem pracy każdej pracy jest sam człowiek. Dzięki niej winien się udoskonalać, pogłębiać swoją osobowość. Nie wolno nam zapominać - i to chcę z całą siłą podkreślić - iż praca jest « dla człowieka », a nie człowiek « dla pracy ». Wielkie zadania stawia przed nami Pan Bóg, domagając się od nas świadectwa na polu społecznym. Jako chrześcijanie, jako ludzie wierzący, musimy uwrażliwiać nasze sumienia na wszelkiego rodzaju niesprawiedliwość czy formy wyzysku jawnego lub zakamuflowanego.

Zwracam się tu przede wszystkim do tych braci w Chrystusie, którzy zatrudniają innych. Nie dajcie się zwodzić wizji szybkiego zysku, kosztem innych.

Strzeżcie się wszelkich pokus wyzysku. W przeciwnym razie każde dzielenie eucharystycznego Chleba stanie się dla was wyrzutem i oskarżeniem. Tych zaś, którzy podejmują jakikolwiek rodzaj pracy, zachęcam: spełniajcie ją odpowiedzialnie, uczciwie i solidnie. Podejmujcie obowiązki w duchu współpracy z Bogiem w dziele stwarzania świata..

« Czyńcie sobie ziemię poddaną » (Gen. 1, 28). Podejmujcie pracę w poczuciu odpowiedzialności za pomnażanie dobra wspólnego, które ma służyć nie tylko temu pokoleniu, ale wszystkim, którzy w przyszłości zamieszkiwać będą tę ziemię - naszą ojczystą, polską ziemię.

5. « Patrz! Kładę dziś przed tobą życie i szczęście, śmierć i nieszczęście. Ja dziś nakazuję ci iłować Pana, Boga twego, i chodzić jego drogami, pełniąc jego polecenia, prawa i nakazy, abyś żył i mnożył się, a Pan, Bóg twój, będzie ci błogosławił » (Deut. 30, 15-16) - te słowa Mojżeszowego testamentu z wielką mocą rozbrzmiewają dziś również w naszej Ojczyźnie. « Wybierajcie więc życie »! (Ibid. 30, 19).

Jaką drogą pójdziemy w trzecie tysiąclecie? « Kładę dziś przed tobą życie i szczęście, śmierć i nieszczęście » - mówi Prorok. Bracia i Siostry, proszę was: « Wybierajcie życie »! Ten wybór dokonuje się w sercu, w sumieniu człowieka, ale nie pozostaje on bez wpływu również na życie społeczności narodu. Każdy człowiek wierzący jest w jakiś sposób odpowiedzialny za kształt życia społecznego. Chrześcijanin żyjący wiarą, żyjący Eucharystią, jest wezwany do budowania przyszłości własnej i swego narodu przyszłości opartej na mocnych fundamentach Ewangelii. Nie lekajcie sad zatem brać odpowiedzialności za życie społeczne w naszej Ojczyźnie. To jest wielkie zadanie, jakie stoi przed człowiekiem: pójść odważnie do świata; kłaść podwaliny pod przyszłość, by była ona czasem poszanowania człowieka; by była otwarta na Dobrą Nowinę! Czyńcie to w jedynomyślności, która wyrasta z miłości do człowieka oraz z umiłowania Ojczyzny.

U schyłku tego stulecia potrzeba « wielkiego czynu i wielkiego dzieła », o którym pisał kiedyś Stanisław Wyspiański (Przy wielkim czynie i przy wielkim dziele), aby cywilizację, w której żyjemy, przepoić duchem sprawiedliwości i miłości. Trzeba « wielkiego czynu i wielkiego dzieła », aby współczesna kultura otworzyła się szeroko na świętość, pielęgnowała ludzką godność, uczyła obcowania z pięknem. Budujmy na Ewangelii, abyśmy, wraz z kolejnymi pokoleniami Polaków żyjącymi w wolnej i zasobnej Ojczyźnie, mogli wraz z Psalmistą dziękować:

Każdego dnia będę Ciebie
(Panie) błogosławił
i na wieki wysławiał Twe
Wielki jest Pan

i godzin wielkiej chwały,
a wielkość jego niezgłębiona.

Pokolenie pokoleniu głosi Twoje dzieła
i zwiastuje Twoje potężne czyny » (Ps. 145 (144), 2-4).

6. « Uwielbiaj, duszo moja, Pana! ». Podczas Kongresu Eucharystycznego na Dolnym Śląsku wraz z Maryją dziękujemy za Eucharystię - źródło miłości społecznej. Wyrazem jedności z Maryją niech będzie ukoronowanie cudownego wizerunku Matki Bożej Łaskawej z Krzeszowa.

Sanktuarium krzeszowskie ufundowała Anna, wdowa po Henryku Pobożnym, w rok po bitwie legnickiej. Już w wieku XIII przed obrazem Bogarodzicy gromadziły się rzesze pielgrzymów. I już wówczas no-siło ono nazwę Domus Gratiae Mariae. Rzeczywiście był to Dom Łaski hojnie rozdzielanej przez Bogarodzącą, do którego licznie przybywali pielgrzymi z różnych krajów, zwłaszcza Czesi, Niemcy, Serbołużyczanie i Polacy. Cieszymy się, że dziś także Boża Matka zgromadziła licznych pielgrzymów z tych po sąsiedzku żyjących narodów.

Niech ten znak włożenia koron na głowę Maryi i Dzieciątka Jezus będzie wyrazem naszej wdzięczności za dobrodziejstwa Boże, których tak wiele otrzymywali i stale otrzymują czciciele Maryi, spieszący do krzeszowskiego Domu Łaski. Niech będzie również znakiem zaproszenia Jezusa i Maryi do królowania w naszych sercach i w życiu naszego narodu. Abyśmy wszyscy stawali się świątynią Boga i mężnymi świadkami Jego miłości do ludzi.

Pozdrowienie na zakończenie Mszy św.

Bożej Opatrzności dzięki składam za to piękne eucharystyczne spotkanie w słońcu.

Jeszcze raz pragnę pozdrowić wszystkich mieszkańców ziemi legnickiej. Większość z was przybyła tutaj po wojnie. Pomimo wielu trudności pielęgnowaliście życie religijne i ojczystą kulturę. Dzisiaj wszystkim wam wyrażam wdzięczność za tę postawę pełną głębokiej wiary i miłości do Ojczyzny.

Pragnę szczególnie pozdrowić obecnych tutaj Sybiraków i ich rodziny. Na terenie waszej diecezji jest wielu, którzy czerpiąc siłę z wiary potrafili przejść przez Sybir i ciężkie doświadczenia lat wojennych i po-wojennych, chociażby przez straszliwe obozy koncentracyjne. Tylko dzięki wierze przetrwaliście te straszliwe warunki na nieludzkiej ziemi, na której przyszło wam żyć długie nieraz lata. Niech dobry Bóg wynagrodzi wasze cierpienia, a zmarłym da wieczny odpoczynek.

Pozdrawiam również byłych więźniów obozu koncentracyjnego Gross-Rosen (Rogoźnica). W ciężkich warunkach, zwłaszcza w kamieniołomach przy wydobywaniu granitu, pracowali w obozie ludzie różnych narodowości, wśród nich Polacy: kapłani i świeccy. Wielu, zginęło. Dobrze, że pamiętacie o tym miejscu wielkiego poniżenia człowieka, ale i miejscu, gdzie się okazywali moc ducha ludzkiego.

Są tu również obecni górnicy i hutnicy z Wałbrzycha oraz okolic, z Zagłębia Miedziowego. Pozdrawiam was, bracia i siostry, jak również wszystkich ludzi pracy ziemi legnickiej. Życzę « Szczęść Boże »!

Pragnę jeszcze raz powitać naszych gości. Są pośród nich kardynałowie: Sekretarz Stanu, Ksiądz Prymas, Kardynał Metropolita Wrocławski, kardynał Maida z Detroit w Stanach Zjednoczonych, kardynał Vlk z Pragi, kardynał Meisner z Kolonii, kardynał Macharski z Krakowa, jak również wielu biskupów z Polski i ze świata.

Dziękuję wszystkim za solidarność z Kościołem legnickim. Szczególne słowa życzeń dla arcybiskupa Adama Kozłowieckiego z Zambii z okazji 60-lecia kapłaństwa.

Władzom wojewódzkim i miejskim oraz wszystkim, którzy dzisiaj, uroczystość przygotowali, dziękuję z całego serca. Niech Matka Boża Łaskawa, której obraz dzisiaj został ukoronowany, strzeże waszej wiary i wspiera każdego z was i całą młodą, diecezję legnicką w wypełnianiu zadań, jakie wyznacza wam w obecnym czasie Boża Opatrzność.

Bóg zapłać za dzisiejsze głębokie przeżycie eucharystyczne.

Niech Bóg wszystkim błogosławi.

Członkowie NSZZ „Solidarność” odrestaurowali elektrowóz

Lokomotywa ET21-548 stanęła obok parowozu na bocznicach PKP Cargo. To kolejna i nie ostatnia zabytkowa maszyna, którą odnowili członkowie NSZZ „Solidarność” w PKP Cargo w Legnicy: Sebastian Derkacz, Łukasz Welter, Marcel Durbajło. W przyszłości obok stanie jeszcze kilka unikatowych zabytków kolejnictwa.

Zanim zabytek stanął na bocznicach w pobliżu dworca i siedziby Kolei Dolnośląskich objechał pół Polski. Ostatni kurs elektrowóz wykonał w listopadzie 2016 roku. Uległ podczas niego awarii i okazało się, że naprawa jest zbyt droga. Maszyna stała więc dopóki legnicy pasjonaci kolejnictwa nie wypatrzyli jej i nie postanowili zdobyć.

– To przedstawicielka serii lokomotyw elektrycznych, które jako jedna z pierwszych pojawiła się w Polskich Kolejach Państwowych. Wyprodukowana została całkiem niedaleko bo we wrocławskim PAFAWAG-u – mówi Marcel Durbajło, pracownik Dolnośląskiego Zakładu PKP Cargo S.A. z Legnicy.

Od października 2021 r do połowy stycznia 2022 r, Sebastian Derkacz, Łukasz Welter, Marcel Durbajło, pracownicy Dolnośląskiego Zakładu PKP Cargo S.A. z Legnicy pracowali przy renowacji elektrowozu. Odnowili malaturę i uzupełnili brakujące elementy. Stało się to dzięki wsparciu finansowemu Kolei Dolnośląskich, która zakupiła niezbędne farby i materiały.

8 marca lokomotywa została przetransportowana na bocznicę obok stojącego na bocznicach parowozu Ty2-540 odrestaurowanego w 2019 roku.

Lokomotywa ET21-548 do floty PKP została przyjęta w dniu 30.11.1968 r., a jej pierwszą jednostką macierzystą była lokomotywa w Sędziszowie (Oddział trakcji Kielce). Lokomotywa 24.08.1975 r. została przekazana do lokomotywowni Warszawa Olszynka Grochowska, następnie 27.05.1978 r. do lokomotywowni Warszawa Odolany. Jej krótkim epizodem była także praca w MD Skierniewice (od

07.04.1987 r.), skąd lokomotywę 30.10.1988 r. przekazano do Rybnika. Następnie w październiku 1997 r. ET21-548 przeniesiono do Czechowic-Dziedzic, a od września 1999 r. stałym przydziałem dla lokomotywy był Nowy Sącz.

Na Dolny Śląsk lokomotywę sprowadzono 11.03.2016

r do obsługi pociągów w rejonie legnickiego węzła kolejowego. Trzeba nadmienić, że była ona ostatnim czynnym pojazdem z serii ET21 w PKP Cargo. Ostatnim dniem pracy lokomotywy a zarazem serii ET21 w Spół-

ce. był 20 listopada 2016 r., kiedy to podczas prowadzenia pociągu z Jerzmanic Zdroju do Legnicy, doszło do uszkodzenia przetwornicy i ze względu na zbliżający się termin wygaśnięcia Świadczenia Sprawności Tech-

nicznej, odstąpiono od naprawy pojazdu.

Przypomnijmy, pierwszy eksponat, lokomotywa manewrowo-spalinowa SM 30 z 1961 roku, stanął w mini muzeum legnickiego kolejnictwa w listopadzie 2019 roku.

